

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1719. usque ad annum 1720

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1782

VD18 13322648

§. 20. Cardinalis Noailii Parisiensis Archiepiscopi Instructio Pastoralis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67659)

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

§. XX.

Cardinalis Noaillii Parisiensis Archiepiscopi Instructio Pastoralis.

Dum Parisiis hujus consilii executioni incumbitur, Cardinalis Noaillius totum pacis negotium evertere videbatur; die enim decima quarta Januarii primam suam Instructionem Pastoralem ad utrumque suæ Diœcesis Clerum circa Constitutionem Parisiis publicam reddidit, in qua tanquam veritates minime controversas demonstrare nitebatur, quod I. Constitutio in se ipsa & juxta verum ejus characterem non possit proponi *tanquam Regula fidei*, II. neque velut *Universalis Ecclesiæ judicium*, utpote a Pastorum corpore nullatenus vere & Canonice recepta: Præprimis vero præsentis dissidii statum explicaturus, probandum assumpsit, quod quidem Franciæ Episcopi circa fidei substantiam non dissentiant, præsentem autem controversiæ non sint inutiles, sed maximi momenti, quin tamen harum progressus Appellantibus imputari valeat. His præmissis Constitutionem non esse *Regulam fidei* comprobare satagebat, I. ex Episcoporum Acceptantium oppositione, quorum quidam esse *legem Ecclesiæ*, alii *legem doctrinæ*, nonnulli *legem*

*Instruct. I.
Noail. 1719.
Paris. p. 6.*

Sæc. XVIII. *legem disciplinæ, vel Oeconomicae, alii legunt*
 A. C. 1719. *cautelæ ad præcavendas periculosas illu-*
 tiones ex Cl. Propositionibus factas, pau-
 demum *judicium dogmaticum univ[er]sali*
Ecclesiæ seu Regulam fidei nominarunt
 II. ex ipsa harum propositionum cen-
 sura, quia earum quædam vel integra
 vel aliquæ earum partes in S. Patribus
 continentur, vel in sensu obvio sunt
 veræ, vel ambiguæ, vel sani & per-
 versi sensus capaces, quin de his ha-
 beatur certitudo, qua error a veritate
 fecerneretur, & damnato uno sensu op-
 positus certo verus crederetur. III. Et
 indeterminata propositionum censuræ
 ex qua oritur incertitudo cum fidei Re-
 gula incompatibilis circa propositionum
 vitia; eapropter Franciæ Episcopos ad
 Innocentio X. petiisse retulit Noaillius
 ut cuilibet ex V. Jansenianis propositi-
 onibus certam censuræ notam adderet
Hujus Bullæ veritatem, inquiebant
 Episcopi in suis literis, *ac robur*
diplomate vindicasti, sed quia nulli sigilla-
tim propositioni certa censuræ nota impo-
fuit, locus etiamnum aliquis quorundam
cavillis & effugio relictus est . . .
precamur, ut Sanctitas sua, quid hac
re sentiendum sit, clare, distindeque de-
ciat.

Postea Noaillius ad alteram partem
 progressus, ostendere nitebatur, quæ
 judicium

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

judicii Ecclesiæ Universalis nota nec in Constitutionis acceptatione ab Ecclesia Gallicana facta, nec in acceptatione Ecclesiarum exterarum reperiatur, & quamvis judicio Universalis Ecclesiæ tam congregatæ quam dispersæ parem subjectionem deferre teneamur, in Ecclesia tamen congregata Episcopi majorem libertatem, exactiorem quæstionum discussionem, majoremque Pontificium decretum vel reformandi vel abrogandi auctoritatem habent, quam in dispersa. Ut autem decisio tanquam Ecclesiæ universalis dispersæ judicium proponi possit, requirit Noaillius, ut Episcopi, quos ante, cum, & post Papam testes & Judices fidei esse credit, attente propositam doctrinam examinent, inter se tam in stabiliendis veritatibus, quam damnandis erroribus etiam quoad sensum conveniant, & in decidendo unanimia aut ferme unanimia eorum suffragia concurrant, ac denique Canonicum, notorium, certumque judicium de hac fidei definitione ferant. Has igitur condiciones potissimum in judicio universalis Ecclesiæ dispersæ requiri, fusiùs probat Noaillius, eaque, quæ contra requisitam unanimatem objiciuntur, dissolvere intentus ostendit, quod sola Episcoporum Pontifici junctorum pluralitas

Hist. Eccles. Tom. LXX. O non

Sæc. XVIII. non efficiat regulam securam & inflexibilem fidei, sed salva etiam Ecclesie visibilitate, universalitate & auctoritate pauci Episcopi Ecclesiam repræsentare valeant. Ex his intulit Noaillius, quod Constitutionis acceptatio ab exteris Episcopis, ac etiam a Gallis facta, conditionibus his ad fidei decisionem requisitis caruerit, nec Canonica sit, quia defuit I. exactum examen; non enim contulerunt propositionum censuras cum Universalis & particularium Ecclesiarum doctrina per SS. Patres & Concilia manifestata, & Diæcesium Catechismis, Synodis, Ritualibus comprobatis &c. defuit II. iudicii conformitas, eo quod Episcoporum nonnulli Constitutionem *pure & simpliciter*, alii cum modificatione, alii restrictive & limitative ad suas Instructiones Pastorales &c. nec conformiter cum Pontificis doctrina receperunt, ac propterea etiam III. defuit uniformitas moralis, & IV. Canonica acceptandi norma, quia etsi novi errores a Papa fuissent damnati, & quidem duntaxat *in globo*, eorumque magna fuerit copia, & Constitutio obscura, nihilominus Episcopi in Concilio legitimo congregati inter se non contulerint de vero propositionum sensu &c. & V. defuit notorietas, huiusque decisionis certitudo tanta

ut de facta decisione fidelibus nullus Sæc. XVIII.
dubitandi locus superfuisset. His quo- A. C. 1719.
que conditionibus acceptationem exte-
rarum Ecclesiarum caruisse, ostendit
Noaillius, & quidem eam non fuisse
canonicam, quia ex sexcentis Europæ
Episcopis duntaxat informia proferun-
tur testimonia circiter triginta Episco-
porum, qui se cæco obsequio sine exa-
nime, & sine Episcoporum acceptan-
tium iudicio (*) aut ex præconcepta
opinionem de infallibilitate Pontificia
Bullam acceptasse declararunt, cum
e contrario integræ Provinciæ & prin-
cipales Ecclesiæ omnino nullum, &
paucissimi Episcopi de acceptatione
Constitutionis infirmum testimonium
dederint, neque possit universalis ac-
ceptatio exiri, seu quod ea a pluribus
Episcopis expresse, & ab aliis tacite
fuerit recepta. Ridiculum autem vi-
detur, quod Noaillius tot Episcoporum
testimonia non fuisse authentica asse-
rat, eoquod non fuerint exhibita eo-
rum autographa, nec ea, vel eorum
O 2 au-

(*) Quam falso Noaillius id asseruerit, patet ex testimoniis Ulyssiponensis, Salmanticensis, Eburienensis, Conimbricensis &c. Ecclesiarum ac Universitatum, aliorumque, quorum testimonia passim a nobis studiose relata reperire est.

Sæc. XVIII. authentica transumpta iis, quorum in-
 A. C. 1719. terest communicata, nec in ordinato
 conventu juridice discussa, nec ab Episcopis, & Personis publicis signata, & subscriptio eorum, quorum character in Gallis non est cognitus, non fuerit comprobata testimonio Notarii vel Franciæ Legati, vel alterius Oratoris, cujus scriptura in Gallis foret cognita sicut Franciæ Legatus Constantinopole de Turcarum subscriptione testari solet, perinde ac si Episcopi hoc testimonium duntaxat Gallis, non autem suæ quisque Ecclesiæ, ac summo Pontifici dare intendissent. Tantæ molis erat, notam veritatem, cujus pondus nimis prefferat, detortis viis, cavillis atque effugiis suspectam reddere: Nilominus tamen Noailii Instructio Catalaunensis & Antisiodorensis Episcopi adhæsere.

§. XXI.

Ejusdem Cardinalis Instructio Romæ Inquisitionis Generalis decreto damnata.

*Bull. magn.
Part. II.
pag. 405.*

Quamprimum hæc Noailii Instructio publicam lucem aspexerat, de hujusmodi Cardinalis subjectione, paceque Ecclesiæ reddenda, conclamatum esse inferebant omnes, ac præcipue acceptas